

frigøre sig for. Det forekommer mig, at det var højst urigtigt for ikke at bruge et stærkere Udtryk og sige, at det var let-sindigt, under en saadan Situation, hvor Statens Udgifter ere stigende og Statens Indtægter stærkt vigende, at gennemføre de meget kostbare Forsvarslove, Love saa kostbare, at Venstrebefolkningen her i Danmark aldrig havde troet det muligt. Nu er altsaa det Tidspunkt kommet, da man er kørt fast, og nu kommer det, som vi altid have set vilde komme, nemlig de nye Skatter; nu begynder, kan jeg sige, den sure Svie. Jeg kan heller ikke undlade at minde om Stillingen før sidste Valg forrige Foraar. Vi, der vare imod de vedtagne Forsvarslove, oplyste overfor Befolkningen, hvor uheldig Landets finansielle Stilling var og hævdede den Gang, at det ikke vilde være muligt at bringe Balance paa Statens Budget, hvis man vilde gennemføre de kostbare Forsvarslove, uden at paalægge Befolkningen nye og ret betydelige Skatter. Vi bleve den Gang meget stærkt imødegaaede af dem, der støtte den nuværende Regering, og af dem, der holdt paa de vedtagne Forsvarslove, endog saa stærkt, at vore Paastande ikke alene bleve betegnede som urigtige, men som usandfærdige. Men Erfaringen har ret hurtigt godtgjort, at vi den Gang havde fuldkommen Ret. Vi hævdede ogsaa, at det var højst urigtigt, naar Militærlovenes Forsvarere vilde paa-staa, at Militærlovenes Udførelse ikke vilde koste mere end de Summer, der vare beregnede, nemlig ekstraordinært 31½ Mill. Kr. og en forøget aarlig Udgift paa lidt over 2 Mill. Kr. Det viste sig ogsaa her, at vi havde Ret. Vi ere nu paa en vis Maade oppe paa 40 Mill. Kr. i Stedet for 31½ Mill. Kr., og for at se de aarlige Udgifter behøver man blot at tage Finansloven for 1909 og sammenholde den med den Finanslov, der nu er vedtagen ved anden Behandling, saa skulde de Herrer se en betydelig Stigning af de aarlige Udgifter ud over det, der var Tale om, da Forsvarslovene blev vedtagne.

Jeg mindes, at den højtærede Finansminister for neppe et Aar siden havde den Opfattelse, at Balance paa Budgettet, i det mindste i det væsentlige, kunde naas ved en stærkt gennemført Sparsommelighed over hele Linien. Men nu ser det ud til, at Ministeren er bleven klar over, at det er ganske umuligt at naa Balance ad den Vej. Selv om vi ogsaa have en Sparekommission siddende, tror jeg nok, at alle ere paa det rene med, at den Besparelse, den vil foreslaa, ikke vil række langt, naar det gælder om at

dække et Underskud paa mellem 20 og 30 Mill. Kr. aarlig. Jeg husker ogsaa, at da den højtærede Finansminister forrige Gang beklædte Stillingen som Finansminister, talte han meget stærkt om, at nu skulde der vises Resignation, og der skulde spares over hele Linien. Men hvorledes gik det? Det gik som bekendt saaledes, at den højtærede Finansminister blev Konseilspræsident og Forsvarsminister, og saa forelagde han her i dette Ting de dyreste Militærforslag, der nogen Sinde have ligget paa dette Tings Bord. De vare saa kostbare, at de overtraf selv Højres dristigste Forventninger. Efter at disse Love vare vedtagne, og der var optaget Statslaan til et Beløb af 53 Mill. Kr., blev den daværende Konseilspræsident og Forsvarsminister igen Finansminister, og nu i Efteraaret kommer han igen og udtaler, at endnu havde han ingen Finansplan, men det, det gjaldt om, var at spare, nu gik det ikke an længere at gennemføre Reformen paa Kredit. Deri har Ministeren selvfølgelig Ret. Imidlertid ser det ud til, at den højtærede Finansminister nu har gjort den Erfaring, som vi andre for længe siden have gjort, at det er umuligt for denne Regering at tilvejebringe Balance i Statshusholdningen uden ved nye og store Skatter.

Vi vide, hvorledes det er gaaet. Lige efter Nytaar kom den første store Regning paa et Beløb af omtrent 8 Mill. Kr. aarlig, og der blev bebudet, at det kun var en Begyndelse, og at der vilde følge flere større Regninger efter til Efteraaret. Den højtærede Finansminister udtalte nemlig ved Forelæggelsen, at det til Efteraaret vilde blive nødvendigt at fremkomme med Forslag til Indtægtslove til ikke ubetydelige Beløb ud over det, her er foreslaaet. Befolkningen kan altsaa nu begynde at faa en Forstaaelse af, hvad de kunne vente sig i Retning af nye Skatter. Jeg tror, at den Regning, der her er bleven præsenteret for det danske Folk, vil ud over Landet virke som en ret ubehagelig Overraskelse, og jeg tror, at denne ubehagelige Overraskelse ikke vil blive mindre, fordi Befolkningen faar at vide, at der følger mere efter.

Den højtærede Finansminister tager ganske fejl, naar han forleden udtalte, at han troede, at disse Skattelove vilde blive hilste med Glæde af den overvejende Del af Befolkningen. For øvrigt staaer denne Udtalelse i aabenbar Modstrid med en anden Udtalelse af den højtærede Finansminister, som er refereret i Regeringsbladene, idet han paa Venstres Delegeretmøde i Aarhus skal have udtalt, at han her er sat paa en